

Carta del Prelat (maig 2010)

El Prelat crida a deixar als peus de santa Maria les inquietuds de la vida quotidiana, com va fer sant Josepmaria Escrivà de Balaguer tantes vegades.

31/05/2010

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Comencem aquest mes dedicat especialment a la Mare de Déu, dins l'any marià que estem celebrant a l'Obra. I el cor i el pensament se'ns

van de seguida a santa Maria, Mare de Déu i mare nostra, per agrair-li els favors innumerables que rebem constantment per la seva intercessió. Alguns els coneixem, d'altres no tenim consciència, però res més cert que, per honorar més la seva Mare, Déu vol atorgar els tresors de la seva gràcia servint-se de la Santíssima Verge Maria, sempre en estreta unió i dependència del seu Fill. «La mediació materna de Maria no fa ombra a l'única i perfecta mediació del Crist», explicava Joan Pau II comentant alguns textos del Concili Vaticà II. En canvi, afegia, «lluny de ser un obstacle a l'exercici de l'única mediació del Crist, Maria n'hi posa de relleu la fecunditat i l'eficàcia» [1] .

En aquests dies li agraïm en concret –perdoneu l'incís— l'ordenació sacerdotal de 32 germans vostres, als quals administraré el presbiterat el proper dia 8, a la Basílica de Sant

Eugeni. Preguem a la Mare de Déu per ells i per tots els sacerdots.

La història de l'espiritualitat cristiana és plena d'exemples que palesen la protecció maternal de la Mare de Déu sobre els seus fills, als quals assisteix amb gràcies especials. La més antiga pregària mariana, el *Sub tuum Praesidium* , que tant va repetir sant Josepmaria, es remunta al segle III i expressa aquesta confiada certesa: «Sota la vostra empara ens acollim, santa Mare de Déu; no rebutgeu les súpliques que us adrecem en les nostres necessitats; abans bé, deslliureu-nos sempre de tot perill, oh Verge gloriosa i beneïda» [2] .

Tots hem experimentat en la nostra vida la presència benefactora de santa Maria per apropar-nos a la intimitat del Senyor. Per aquesta raó, i perquè s'ho mereix –no hi ha criatura més digna que la Mare de

Déu: més que Ella només Déu—, mai no li agrairem prou els esforços per nosaltres, ni la lloança com fóra degut. Així s'expressava sant Josepmaria, en continuïtat amb la tradició cristiana. « ***La teologia ha ideat en els segles passats una sentència que resumeix l'amor dels cristians a la Mare de Déu: de Maria, nunquam satis, mai podrem excedir-nos en parlar i escriure sobre la dignitat de la que va donar la seva carn i la seva sang a la Segona Persona de la Trinitat Santíssima*** » [3] .

Aquestes raons constitueixen el fonament de la pietat mariana, que floreix de manera més evident pel món en aquestes setmanes. En el nostre cas, s'afegeixen diversos motius específics, que ens conviden a tractar amb especial afecte la nostra Mare. Em refereixo a dos aniversaris que es compleixen en aquest mes: el del primer romiatge del nostre Pare –

a Sonsoles, el 1935— i el de la seva novena davant la Mare de Déu de Guadalupe, el 1970. El record agraït d'aquests esdeveniments, que pertanyen ja a la història de l'Opus Dei, ens impulsa a considerar que – com assenyala Benet XVI— « **amb l'Encarnació del Fill de Déu, l'eternitat va entrar en el temps (...). El temps ha estat –per dir-ho així— "tocat" per Crist, el Fill de Déu i de Maria, i d'Ell ha rebut significats nous i sorprenents: s'ha convertit en temps de salvació i de gràcia** » [4] . Per això, conclou el Papa, hem de « **posar les diferents vicissituds de la nostra vida – importants o petites, senzilles o indesxifrables, alegres o tristes— sota el signe de la salvació i acollir la crida que Déu ens fa per conduir–nos cap a una meta que està més enllà del temps: l'eternitat** » [5] .

Les dues dates de la nostra història, a les que desitjo referir-me, manifesten molt clarament aquesta entrada de Déu en la història dels homes, i concretament, en la història d'aquesta porció de l'Església, l'Opus Dei.

El 2 maig 1935 –demà fa 75 anys—, sant Josepmaria va començar el costum del romiatge de maig, de què tants fruits espirituals s'han derivat. D'aleshores ençà, milions de persones han après a portar l'afecte filial a la Mare de Déu amb gust d'intimitat. Us suggereixo que ens afanyem més en aquest mes, perquè molts amics ens acompanyin en aquestes visites marianes. Desitgem donar gràcies a la Mare de Déu per les seves atencions amb l'Església i amb cada un dels seus fills.

El tracte habitual amb la Mare de Déu és prova clara que una ànima respira un ambient cristià. Hi haurà

potser errors en el nostre camí –no hi ha ningú perfecte a la terra—, però qui prega perseverantment a Maria, recitant potser les oracions que va aprendre en la infància, sense abandonar-les, demostra que en el seu cor hi ha un alè d'aire cristià i la nostra Mare l'ajudarà: ara i –com resem a l'Avemaria— també a l'hora de la mort.

Desitgem encomanar l'amor filial a santa Maria. La invitació als nostres coneguts, amics, parents, perquè ens acompanyin en el romiatge de maig, els pot ajudar a descobrir el goig i la pau que la nostra Mare vessa en l'ànima dels que es reconeixen fills seus. Tant de bo moltes dones i molts homes adquireixin el costum de resar diàriament el Sant Rosari. ¿Superem decididament els respectes humans per iniciar aquestes converses? Ens impulsa l'amor a Maria a voler el bé de la gent?

Un altre aniversari molt significatiu per a la nostra família es compleix en aquest mes: els quaranta anys del viatge del nostre Pare a Mèxic per resar davant la Mare de Déu de Guadalupe. Recordo la sorpresa i l'alegria dels que hi érem físicament al seu costat, quan, l'1 de maig de 1970, ens va anunciar que havia decidit emprendre aquest viatge. Immediatament va encarregar que es fessin les gestions oportunes, i en la matinada del 15 de maig va arribar a terres mexicanes. Mogut pel seu amor a l'Església, al Papa, a les ànimes, desitjava posar en mans de la Mare de Déu les intencions del cor. Ho explicava així: « ***Què demana el Pare? Doncs el Pare demana als peus de la Nostra Mare Santa Maria, Omnipotència suplicant, per la pau del món, per la santedat de l'Església, de l'Obra i de cada un de les seves filles i dels seus fills*** » [6] .

Ja durant el vol cap a Amèrica, hom notava l'intens recolliment del nostre Fundador. I així que va arribar a la Ciutat de Mèxic, encara que eren les 3.00 de la matinada, va manifestar el desig d'anar immediatament a resar davant la Mare de Déu de Guadalupe. No va ser possible, perquè a aquestes hores la basílica era tancada. Però tot just el van deixar els metges i els seus fills, perquè s'adaptés a l'altitud i al canvi d'horari, es va traslladar a la Vila acompanyat de diversos fills seus. Va ser la primera visita que va fer a Mèxic D.F. Després de saludar Jesús Sagramentat, es va agenollar al presbiteri i es va quedar absort en oració durant una hora i mitja, aproximadament. En el transcurs d'aquest temps, l'església es va anar omplint de filles i fills del nostre Pare, de cooperadors, d'amics, que desitjaven pregar units al nostre Fundador.

Com aquella oració es perllongava, el Dr. Pedro Casciaro, que era llavors el Consiliari, va advertir al nostre Fundador del que passava. I, com el nostre Pare fugia de “donar espectable”, va interrompre la seva conversa davant la imatge de Guadalupe i va demanar que hom cerqués la manera d'obviar aquest petit inconvenient. A partir del dia següent, i durant la resta de la novena, va utilitzar una petita tribuna, una mica incòmoda, però que tenia l'avantatge de ser situada a mitja alçada, bastant a prop de la imatge de la Mare de Déu, fora de l'esguard de la gent . Allà sant Josepmaria va adreçar-se a la Mare de Déu de Guadalupe amb enorme confiança, parlant amb Ella en veu alta per manifestar-ne les necessitats del cor. Gràcies a Déu, vam poder prendre nota del que va dir en aquelles estones de conversa amb la Mare de Déu, en les quals a més

convidava a participar els qui érem en aquell lloc.

Va ser una pregària filial intensíssima, de ple abandonament en la Voluntat de Déu, i al mateix temps insistent, com la d'un nen petit i confiat. El primer dia de la novena a la tribuna, el 17 de maig, després d'entretenir-se en uns minuts de meditació personal, va suggerir que ressesim junts les tres parts del Rosari, guardant una estona de silenci després de cada misteri. Al final, va llegir alguns passatges de l'Evangeli en els que el Senyor insisteix en la necessitat de la pregària de petició. Recullo només unes paraules d'aquesta oració, que ja haureu llegit i meditat –almenys, en part— en altres ocasions.

« Ens ho diu Jesús: tot el que demanem a la pregària, creient, se'ns concedirà. I la fe no ens falta, perquè ens la dónes Tu,

Senyor. Aquesta promesa, plena de seguretat, no deixa mai de tenir valor, perquè les seves paraules, les paraules del Senyor, no passen.

» Som aquí, en representació de tants milers d'ànimes, i hem vingut a demanar, a demanar com un nen petit que està persuadit que han de escoltar-lo. Demanem com un nen petit, com una família petita, i vull que l'Obra sigui sempre així: una petita família molt unida, encara que estiguem estesos per tot arreu. I et demanem exigint, servint-nos de la intercessió de la teva Mare, sabent que has d'escoltar-nos.

» Iterum dico vobis –ens diu sant Mateu— quia, si duo ex vobis consenserint super terram, de omni re quamcumque petierint fiet illis a Patre meo qui in caelis est
[Us asseguro també que si dos de vosaltres aquí a la terra es posen

*d'acord per a demanar alguna cosa, el meu Pare del cel els la concedirà] (Mt 18, 19). **Preguem en una pregària de petició, units al poble que és ara aquí, al prevere que hi celebra, al culte que es dona a la teva Mare. T'ho diem nosaltres i t'ho diuen, amb moltíssima fe, i amb l'esperança que Tu ens escoltes, en tots els camins de la terra. És una pregària contínua d'ànimes de tots els estats, de totes les races, de totes les llengües. La seva pregària és la nostra pregària, i a Tu, Senyor, per mitjà de la teva Mare, t'adrecem una petició constant.***

» Us dono peu, amb aquestes paraules, perquè sentiu la responsabilitat de seguir urgent el Senyor, també quan l'ànima està seca i troba dificultat per viure aquest diàleg amb Ell. Malgrat les nostres debilitats, que no sapiguem què dir, n'hi ha prou que

vulguem parlar perquè es faci realitat, i aconseguirem allò que ens cal » [7] .

Aturem-nos un moment, filles i fills meus, per veure si nosaltres, en aquests moments i sempre, prolongem la pregària del nostre Pare, ben units a la seva pregària – que al Cel s'ha fet perenne— per l'Església i per l'Obra. No importa que de vegades ens sentim àrids, eixuts!, perquè el cor no sembla acompanyar les nostres estones de meditació o de pregària vocal. Així ens ho feia notar sant Josepmaria: « ***No us preocupeu, insisteixo, si no hi ha fervor, si costa ficar-se en la pregària. Estem com soldats de guàrdia que compleixen un deure, com soldats, però com fills. Si no sabem què dir, però sabem que hem de fer l'oració, fem la pregària, com soldats; però com fills, amb fe. Li recordem ara, encara que només sigui amb la***

boca, que compleixi la seva paraula, que nosaltres demanem perquè Ell ens escolti: és una exigència, però una exigència de fill, que dirigim al Pare, servint-nos de la promesa del seu Fill. I naturalment ens acollim a la nostra Mare, a la seva intercessió omnipotent: Mare, escolta'ns! »
[8] .

Penso que cada una i cada un de nosaltres vol pregar o aprendre a pregar així, amb la mateixa plena confiança i abandonament en la nostra Mare del Cel. En aquests temps, com tantes vegades us he recordat, hem de renovar de manera constant la petició per l'Església, pel Papa i els seus col·laboradors, pels bisbes, pels sacerdots i per tot el poble de Déu. Tractem de presentar aquestes intencions a la Mare de Déu, en els romiatges d'aquest mes de maig, amb molta intensitat. Penses que, si coneguessin el teu

amor a santa Maria, les persones que tractes se sentirien convidades a estimar, a refugiar-se sota la seva empara?

Però hem de pregar plens de confiança, amb aquesta fe que és capaç de moure muntanyes, com va afirmar el Senyor. Seguim escoltant el nostre Pare en aquella primera oració en veu alta davant la Mare de Déu de Guadalupe. « ***Omnia quaecumque orantes petitis, credite quia accipietis, et evenient vobis*** [Per això jo us dic: tot allò que demaneu en la pregària, creieu que ja ho teniu concedit, i ho rebreu] (Mc 11, 24). ***Totes les coses que demaneu en la pregària, tingueu fe d'aconseguir-les, i se us concediran. Se us concediran! Són paraules que recullen una seguretat per a nosaltres. Ha parlat el seu Fill, el seu Fill que no pot mentir!, I, de la nostra part, cal fe. Una fe que ja tenim, per***

això venim a demanar!, Però, a més, amb aquesta petició, li diem: **adauge nobis fidem!** [augmenta'ns la fe] (Lc 17, 5). Cal insistir, una i altra vegada, sempre, com quan érem petits amb les nostres mares, igual! I aquí, els que som ara, demanem per a tots i en nom de tots, també quan ens trobem personalment en moments de poc fervor, quan ens costa trencar a parlar, a dir-te el que volem.

» Omnis enim qui petit accipit, et qui quærit invenit, el pulsanti aperietur [Perquè el qui demana, rep; el qui cerca, troba; i a qui truca, li obren] (Lc 11, 10). És novament Jesucrist qui parla, segons ens ha deixat escrit sant Lluç. Ens ho ha dit així de clar, perquè no ho oblidem: a qui demana, se li donarà. Per tant, hem de seguir demanant, i hem de atrevir-nos a demanar amb confiança, exigint. Per això hem vingut aquí, i per

això hem d'esforçar-nos, de manera que la nostra pregària sigui constant, plena de tossuderia. Mare nostra, parla Tu per nosaltres, i porta'ns a demanar sempre més » [9] .

M'aturo aquí, filles i fills meus, tot i que la pregària del nostre Pare va prosseguir encara per llarga estona. Però no puc deixar de recordar que, en la segona part del mes, celebrarem sobretot tres solemnitats litúrgiques de gran relleu: l'Ascensió del Senyor, la Vinguda de l'Esperit Sant en la Pentecosta i la Santíssima Trinitat. La Mare de Déu, si a Ella acudim, ens empenyerà a preparar-nos per aprofitar millor aquestes festes, com ja va fer amb els primers deixebles de Jesús. A mi se'm fa clar que, després de la seva vida amagada i silenciosa, el Senyor va voler que fos ben present en la manifestació de l'Església al Cenacle, perquè els

Apòstols comprovessin com s'estima
a Jesús, a la Trinitat.

Els últims dies del mes de maig han
empènyer-nos a assaborir a fons la
solemnitat litúrgica de la Pentecosta.
Romanguem al costat de qui és Mare
de l'Església i Temple de l'Esperit
Sant: sempre serà la millor manera
de rebre els dons i els fruits del
Paràclit. I, com sempre, us prego que
porteu les meves intencions –aquí
sou totes i tots— a santa Maria,
intercessora i Omnipotència
suplicant, perquè ens fiquem més en
la intimitat de Déu Pare, de Déu Fill,
de Déu Esperit Sant.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 de maig de 2010.

[1] Joan Pau II, Catequesi mariana en l'audiència general, 1-X-1997.

[2] Litúrgia de les Hores, Antífona mariana al final de les Completes.

[3] Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, article "La Virgen del Pilar", publicat de manera pòstuma a "Libro de Aragón", Saragossa, 1976.

[4] Benet XVI, Homilia en finalitzar l'any, 31-XII-2009.

[5] Ibid.

[6] Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, octubre de 1970.

[7] Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer, Apunts de l'oració a la Vila de Guadalupe, 17-V-1970.

[8] Ibid.

[9] Ibid.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-maig-2010/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-maig-2010/) (09/08/2025)